

чатъ стражата Александрова: а Александръ прати́лъ Селевка съ хіладо вооруженны, и се скрѣли на едно мѣсто. Вѣмитръ Стівалъ срецо Александра: Но Селевкѣй го оудари́лъ не надѣино, испочѣпилъ мѣсичката войскà, а него оулови́лъ живъ, и го завѣлъ при Александра, който повели́лъ да го посѣчатъ съсз сичката мѣ войскà.

АЛЕКСАНДРЪ ОТИВА ПРИ НЕЧИСТЫТЕ.

Отъ тамо станáлъ Александръ, и влѣзна́лъ въ едно мѣсто каменливо, на което мѣсто сѣдѣли чело-вѣцы нечисти 17: плѣмета. Всѣко плѣме си хортѣвало ꙗзыкѣтъ, и се назовáли нечисти ꙗзыцы. Тѣи были, Вѣтдчани, Маггѣдчани, Анагчани, Агоччани, Ександчани, Человѣкоѣдцы, Псоглацы, Фардчани, Алинѣйчани, Фѣсонѣкчани, Асинчани, Драрарѣйчани, Дефарѣйчани, Фѣтинѣйчани, Тематѣйчани, Мармѣдчани и Агримандѣйчани. Тѣи като видѣли Александра, вѣгáли на сѣверната страна. Александръ ги испѣдилъ въ сѣверныте голѣмы горы. Тамо намѣрилъ добро мѣсто, понѣже Снѣга горы имáли наколо пещѣры, само съ едни вѣртѣ. Снѣга ꙗзыцы влѣзли вѣтре въ пещѣрыте, Александръ тамо ги оудари́лъ, и ги затвѣрилъ, гдѣто веке на вселѣннаа да не ѣзлѣзнатъ. Повели́лъ и напра́вели вѣртà въжѣрна, и нама́залъ ѿ съсз Сіакіндо. [Сіакіндо ѣ такѣва нѣщо, гдѣто нито желѣзо го сѣчѣ, нити Огнь го горѣ], напра́вели кѣла высѣка, и тѣлкова